

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Central (jud. A. Braga)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Bostan, A. Pahopol, V. Negru)

Î N C H E I E R E

13 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător:

Tatiana Vieru

Judecători:

Oleg Sternioală, Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Softron”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Softron” împotriva Biroului Vamal Centru (succesor a Biroului Vamal Chișinău) cu privire la anularea actului administrativ, obligarea aplicării metodei I de evaluare a valorii mărfii în vamă și restituirea taxelor achitarea suplimentar,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 septembrie 2017, prin care a fost respinsă cererea de apel declarată de Societatea cu Răspundere Limitată „Softron” și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 28 martie 2017,

c o n s t a t ă :

La 31 octombrie 2016, Societatea cu Răspundere Limitată „Softron” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Biroul Vamal Centru (succesor a Biroului Vamal Chișinău) privind anularea actului administrativ, obligarea aplicării metodei I de evaluare a valorii mărfii în vamă și restituirea taxelor achitate suplimentar.

În motivarea acțiunii a indicat că la 20 septembrie 2016 a depus la Biroul Vamal Chișinău declarația vamală nr. I 61258 pentru vămuire a 125 de betoniere „Kraftool” și 120 betoniere „KT185L301”, iar la declarația vamală a anexat documentele care confirmă că valoarea mărfurilor declarate în vamă este corectă, reală și nu una subevaluată.

Menționează că deși au fost prezentate acte suficiente care justifică valoarea declarată în vamă a mărfurilor importate, totuși reprezentantul organului vamal a refuzat aplicarea metodei I de evaluare, recurgând la metoda nr. 6, astfel Societatea

cu Răspundere Limitată „Softron” fiind obligată să achite în plus taxa vamală și proceduri vamale în valoare de 7 023, 8 lei.

Afirmă că nefiind de acord cu decizia organului vamal privitor la majorarea valorii în vamă pentru lotul de mărfuri importate la 23 septembrie 2016 a depus cerere prealabilă în adresa Serviciului Vamal al Republicii Moldova, solicitând anularea actului de inspecție, decizia de majorare a valorii în vamă, precum și restituirea drepturilor de import încasate ilegal. Însă, prin răspunsul nr. 28/11-16489 din 20 octombrie 2016, cererea prealabilă a fost respinsă ca fiind nefondată.

Susține că prin decizia de majorare a valorii în vamă, precum și refuzul anulării acesteia au fost lezate drepturile și interesele legitime ale reclamantului, prin urmare considerându-le ilegale și neîntemeiate.

Cere reclamantul anularea deciziei Biroului Vamal Chișinău privind majorarea valorii în vamă și actului de inspecție nr. I 61258 din 20 septembrie 2016 ca fiind neîntemeiat, obligarea pârâtului să aplice metoda I de evaluare a valorii în vamă pentru mărfurile importate conform declarației I 61258 cu recalcularea impozitelor și taxelor aferente achitate suplimentar și restituirea acestora în beneficiul Societății cu Răspundere Limitată „Softron”.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 28 martie 2017 a fost respinsă ca fiind nefondată cererea de chemare în judecată înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „Softron”.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 septembrie 2017 a fost respinsă cererea de apel declarată de Societatea cu Răspundere Limitată „Softron” și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 28 martie 2017.

La data de 10 octombrie 2017, Societatea cu Răspundere Limitată „Softron” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admitere acțiunii.

În motivarea cererii de recurs a indicat că decizia motivată a instanței de apel a primit-o la data de 12 octombrie 2017.

Consideră că instanțele ierarhic inferioare nu au constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, iar cele considerate constatate nu au fost dovedite cu probe veridice și suficiente. La fel, instanțele de judecată contrar prevederilor art. 241 Cod de Procedură Civilă nu au motivat legalitatea actului administrativ contestat, limitându-se doar la „copy paste” a cadrului normativ legal care reglementează procedura și competențele organului vamal în procedurile de apreciere a valorii în vamă.

Afirmă că la adoptarea hotărârilor, instanțele de judecată au apreciat greșit circumstanțele stabilite, au interpretat eronat legislația ce reglementează raporturile din litigiu și au apreciat arbitrar probele, ceea ce potrivit prevederilor art. 432 alin.(2) lit. c) Cod de Procedură Civilă constituie temei pentru casarea hotărârii.

Menționează că la pct. 4 din hotărârea instanței de fond s-a indicat Societatea cu Răspundere Limitată „Sorin Lux”, care nu are nici o tangență cu prezenta cauză. Totodată se justifică indiscutabil argumentul precum că instanțele utilizează în aceste categorii de litigii „copy paste”.

Explică că instanțele de judecată nu au ținut cont de faptul că documentul electronic contestat nu conține neacceptarea valorii de tranzacție declarate de recurent, or dubiile organului vamal au fost formale și prezumate.

Relevă că instanța a invocat că reclamantul nu a prezentat certificatul de calitate a mărfii și certificatul de origine, însă certificatul de calitate nu este un act obligatoriu, iar acesta se eliberează de către autoritățile naționale pentru unele categorii de mărfuri doar după devamarea acestora. De asemenea certificatul de origine nu conține informație ce ar putea contribui la verificarea valorii declarate.

Precizează că au fost prezentate suficiente argumente și probe întru confirmarea faptului că organul vamal abuziv a refuzat metoda de tranzacție declarată.

Conform art. 434 alin. (1) Cod de Procedură Civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Având în vedere că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată în adresa părților la 06 octombrie 2017 (f.d.108), cât și faptul că la materialele cauzei lipsesc careva probe ce ar demonstra momentul comunicării acesteia, recursul declarat la data de 19 octombrie 2017, se consideră depus în termen.

La 07 noiembrie 2017, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului cererea de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

La 07 decembrie 2017, Biroul Vamal Chișinău a depus referință, prin care a solicitat să fie considerat inadmisibil recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Softron”.

Examinând temeiurile recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Softron”, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de Procedură Civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronată, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a

fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de Procedură Civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de Procedură Civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Subsidiar se menționează că, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de Procedură Civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de Procedură Civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de Procedură Civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul

instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de Procedură Civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Softron” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de Procedură Civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de Procedură Civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Softron”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Oleg Sternioală

Nicolae Craiu